

JET VAN VUUREN

Vluchtweg

UITGEVERIJ GLB

Colofon

Copyright © 2023 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Deventer

ISBN 9789036440455

NUR 305

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Ambo | Anthos uitgevers, Amsterdam

© 2021 Jet van Vuuren

Alle rechten voorbehouden

**Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl**

Zomer 2000

'Judy, Judy!'

Roept iemand mij of verbeeld ik me dat? Ik pers mijn lippen stijf op elkaar en kijk omhoog naar de onderkant van de boot.

Viel ik, of werd ik geduwd?

Water zit in mijn oren en in mijn neus. Het bijt in mijn ogen, ik knipper, spartel en terwijl ik mijn armen uitstrek naar boven, trekken mijn volgelopen gympen me omlaag.

Niet inademen.

'Judy, Judy...'

Verbeeld ik het me, of is dat Femke die me roept? Dat moet wel. In mijn oren klinkt het als mijn grote zus. Het is in elk geval niet oom Daan of Jesse. Doodsbang kijk ik naar boven. Duizenden felle lichtjes drijven op het water.

Niet inademen en watertrappen. Ik moet watertrappen en me rustig naar boven laten drijven. Zoals ik dat heb geleerd op zwemles. Maar ik voel me zwaar en rond mijn kuiten is het koud. Iets omklemt mijn benen, schuurt langs mijn knieën en snijdt in mijn enkels. Ik trap en schop wild om me heen. Het water wordt troebel. Ik kan de lichtjes op het water niet meer

zien. De onderkant van de boot is verdwenen.

Help! wil ik roepen. Maar ik houd mijn lippen op elkaar.

Adem inhouden. Vooral niet inademen.

Ik voel nu een plons vlak naast me. Is dat Femke? Nog een plons. Iemand springt in het water. Ik zie een schaduw. Zand voor mijn ogen. Ik knijp ze samen.

Help, Femke! Help, ik ben hier. Zie je me dan niet?

Lippen op elkaar, adem inhouden. Mijn hoofd barst bijna uit elkaar. Help me dan, ik ben hier, ik zit vast, help me dan. Iemand...

Niet inademen.

Ik voel een hand, en nog een. Au! De handen grijpen me bij mijn schouders. Mijn gympen laten niet los, mijn voeten knellen. De handen verliezen hun grip.

Help... o, eindelijk. Femke! Ik zie haar. Ze komt recht op me af. Ik zie haar opengesperde ogen en haar donkere haar dat als een sluier om haar gezicht uitwaaiert.

Maar... wat? Rondom Femke is alles rood. Zo rood als mijn lievelingstrui die ik altijd aanheb als we gaan zeilen. Behalve vandaag, vandaag is het veel te warm voor een trui.

Femke...?

Haar lippen zijn gezwollen, haar mond staat open en kleine luchtbelletjes borrelen naar buiten. Ze kijkt me aan. Haar blik is leeg. Komt dat door dat rood dat uit haar haren stroomt? Het gutst naar buiten. Is dat bloed? Ja, het is bloed.

Ik open mijn mond en begin te hoesten. Water loopt in mijn keel en vult mijn longen. Het rood voor mijn ogen lost langzaam op. De zwaarte verdwijnt, ik voel me licht. Zo licht als wanneer ik in slaap val. Een diepe slaap zonder adem.

Januari 2020

1

Als ik deze maand niet met Pepijn in Friesland was geweest, was de herinnering aan de dood van Femke waarschijnlijk nooit zo sterk naar boven gekomen. Het verwacht me al dagen. Juist omdat ik dacht dat ik eroverheen was, dacht dat ik sterk genoeg zou zijn om zonder de spoken uit het verleden een weekend door te brengen in mijn oude vakantiehuis in Lemmer.

Het vakantiehuis waar wij vroeger met het gezin de zomers doorbrachten en waar mijn vader na de dood van mijn moeder nog maar zelden komt, is regelmatig onderwerp van gesprek tussen mijn vader en mij. Hoewel ik vind dat hij het huis moet verkopen en hij dat steeds verwerpt, komt die dwarsheid van hem mij nu heel goed uit. Want sinds ik iets met Pepijn heb, is het vakantiehuis een ideale plek voor mijn geheime liefde.

Terwijl ik hieraan denk als ik van de tandartspraktijk in Oud-Zuid via het Vondelpark langs de stroom toeristen op het Museumplein fiets, glijden mijn gedachten naar vanavond.

Jasmijn zou boodschappen doen en ik heb beloofd te zullen koken voor het afscheidsetentje van huisgenoot Emma. Zij vertrekt morgen naar Hongkong, volgens Emma dé metropool waar je als jonge, ambitieuze vrouw naartoe moet. Ze is net afgestudeerd in bedrijfskunde, spreekt Kantonees en noemt Hongkong de stad van de toekomst. Jasmijn wordt kinderarts en loopt coschappen. Ik werk als zelfstandig mondhygienist.

Samen delen we een peperdure etage op driehoog in De Pijp; een wijk in het centrum van Amsterdam waar vroeger arbeiders woonden en nu rijke expats en toeristen het straatbeeld bepalen. Volgens mijn vader, die een flat heeft in Diemen, hebben we mazzel gehad met onze langgerekte etage. We hebben een voorkamer en een achterkamer die gesplitst worden door schuifdeuren en tegenover de keuken ligt mijn piepkleine kamertje. Het kijkt uit op de straatkant waar altijd rumoer is en waar de bel van de tram me 's morgens wekt.

Als Emma straks voor een jaar weggaat, verhuis ik naar haar kamer aan de achterkant. Ik kan me daar nu al op verheugen, op de ruimte en de stilte die alleen doorbroken wordt door het ruisen van de kastanjabomen. Emma heeft

beloofd om de komende twee maanden haar deel van de huur nog op zich te nemen. Ze wil ervan verzekerd zijn dat ze nog woonruimte heeft als ze onverhoopt terugkomt. Iets wat Jasmijn en ik niet verwachten, maar ons voorlopig een zoektocht naar een geschikte huisgenoot bespaart.

Hoewel Jasmijn en ik geen dikke vriendinnen zijn, kunnen we het redelijk goed met elkaar vinden. We hebben beiden een medische achtergrond en kennen elkaar via een vriendje van Pepijn die ook tandarts is.

Pepijn, daar hij is weer, terug in mijn hoofd. Iedere minuut en seconde dat ik niet aan hem denk, lijkt een eeuwigheid. Al maanden zijn mijn voeten verstoken van de zwaartekracht, als een veertje in de wind beweeg ik me voort. Amper een jaar werk ik nu bij Pepijn in zijn tandartspraktijk en hoe ik ook mijn best heb gedaan om weerstand te bieden tegen zijn charmes, het is me niet gelukt. Zodra ik hem zie, verlies ik mijn eetlust en nemen miljoenen misselijkmakende vlinders bezit van mijn maagstreek. Genadeloos en zonder pauzes dwarrelen ze daarin rond.

Jasmijn weet van niets, maar Emma heeft een vermoeden dat ik verliefd ben. Ze heeft me al een

paar keer plagerig gevraagd naar mijn scharrel en of hij knap is. Bijna had ik laatst mijn mond voorbijgepraat. Het werd toen laat en we hadden de nodige wijntjes op. Net op tijd kwam Jasmijn thuis en hield ik wijselijk mijn mond.

Daar ben ik goed in geworden. In het verzwijgen van dingen.

Automatisch glijden mijn gedachten weer terug naar Friesland en naar Femke, en als ik aan haar denk, moet ik ook aan haar vriendje Jesse denken. Haar grote liefde, zoals ze hem noemde. Misschien komt het door mijn eigen verliefdheid en het gevoel dat Pepijn mijn grote liefde is, dat de herinnering aan Jesse en aan die zomerdag op het water, zich opeens zo sterk aan me opdringt.

Heel lang was die dag weg uit mijn gedachten. Uit zelfbehoud heb ik het beeld ervan verdrongen. Het beeld van Femke die voor mijn ogen verdronk nadat Jesse haar tevergeefs had geprobeerd te redden. Tenminste, dat is mij altijd verteld. Door mijn ouders, die het weer hadden van oom Daan en tante Lieke, en niet te vergeten door Jesse zelf. Terwijl hun verhaal in mijn beleving onwaar was. Maar wie gelooft er nou een meisje van negen?

Niemand.

2

‘Jasmijn, hé! Hoor je me? Jasmijn!’

Vanaf de overloop op de tweede etage staat Emma te gillen. Ze roept dat haar rolkoffer naar boven moet en dat ze de draai in het smalle trapgat niet kan maken. Er klinken doffe dreunen tegen de muur en daarna wordt het even stil. Beneden gaat er een deur open. Jasmijn loopt de keuken uit en opent de deur naar het trappenhuis. De benedenbuurvrouw roept naar boven of het wat zachter kan. Emma roept iets terug. De deur bij de buurvrouw knalt dicht. Hoge uitschieters van Emma’s lach volgen en opnieuw stoot er iets tegen de muur. Nog meer gebonk en gekraak van traptreden die doordringen naar boven. Emma hikt dat ze niet meer bijkomt, dat ze in haar broek piest als Jasmijn niet snel dat onding van haar overneemt. Ik hoor Jasmijn mopperen.

Het is logisch dat Emma om de hulp van Jasmijn vraagt. Qua uiterlijk lijken die twee uit een ander hout gesneden dan ik. Beiden zijn boomlang, gespierd en sterk. Ik ben bijna even lang, maar ik oog breekbaar. Mijn voorkomen leidt vaak tot meewarige blikken die soms zelfs